

Arrest

nr. 51 278 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. FRANSIS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soennitisch moslim van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Suleimania (Noord-Irak). U verklaart in 1985 samen met (G.), (I.), (F.) en (S.) te zijn gearresteerd omwille van uw werk voor de PUK en te zijn overgebracht naar de Abu Graib gevangenis in Baghdad. (G.), (I.) en (F.) werden opgehangen, u en (S.) zouden levenslang hebben gekregen, maar dankzij een amnestieregeling in 1988 vrijgelaten zijn. Sinds 1992 zou u bedreigd worden door de families van (G.), (I.) en (F.) daar zij dachten dat u hun familieleden had verraden. Tussen 1992 en 1996 zou u verschillende malen zijn bedreigd. In 1996 zouden zij naar het huis van uw vader zijn gekomen om uw familie onder vuur te nemen. U zou gewond zijn geraakt door drie kogels, uw oom en twee neven zouden om het leven zijn gekomen. Omwille van die bedreigingen zou in 1996 toegetreden zijn tot de peshmerga (Koerdische strijders), maar in 1997 de peshmerga

opnieuw verlaten hebben om bij uw oom in de winkel te gaan werken. In 1998 zou de familie van (F.) u opnieuw hebben beschoten. Na 1998 zouden PUK-verantwoordelijken u hebben gevraagd opnieuw peshmerga te worden, maar u weigerde. In 2002 zou u opnieuw zijn beschoten waarbij uw broer (S.) om het leven kwam. Uzelf zou zijn geraakt door twee kogels. In 2002 zou (S.) enkele dagen bij u doorgebracht hebben, een paar dagen nadien werd hij echter vermoord. (G.) en (I.) waren lid van de PUK, (S.) en (F.) lid van de PDK. Na de dood van (S.) zou u in paniek zijn geraakt daar u dacht dat men ook u zou trachten te vermoorden. U zou in 2003 zes maanden in Iran zijn ondergedoken. Toen u terugkeerde uit Iran zou uw neef (B.) u hebben verteld dat er een arrestatiebevel was uitgevaardigd tegen u en dat men op zoek was naar u. U zou op verschillende plaatsen zijn ondergedoken en in december 2004 naar Turkije zijn gereisd. Daar zou u 11 maanden illegaal hebben verbleven. Toen u een smokkelaar vond zou u op 8 november 2005 zijn vertrokken naar België. U zou op 6 december 2005 in België zijn aangekomen en twee dagen later asiel hebben aangevraagd. Op 31 juli 2006 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen daar u geen gevolg had gegeven binnen de maand aan de oproeping vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 21 juni 2006 op uw gekozen woonplaats. Op 11 augustus 2006 diende u een verzoekschrift in bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBC). Op 8 februari 2007 diende u een verzoekschrift in tot voortzetting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 24 november 2009 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS en werd u tevens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Op 3 maart 2010 diende u een tweede asielaanvraag in waarbij u zich baseert op dezelfde asielmotieven als in kader van uw eerste asielaanvraag. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een document van gevangenschap, een lidkaart van een humanitaire organisatie, een arrestatiebevel van de rechtbank en een medisch attest met betrekking tot uw gezondheidstoestand.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Hoogst merkwaardig is dat u niet weet of er zich nieuwe gebeurtenissen betreffende uw problematiek hebben afgespeeld in de vijf jaar na uw vertrek uit Irak. U verklaart dat de families waarmee u problemen ondervond enkele malen naar uw ouders zijn gegaan, maar weet vervolgens geen enkele specificatie hieromtrent aan te brengen (CGVS, p.8). Uw ouders en uw broer zouden u slechts hebben verteld niet terug te komen omdat u nog steeds problemen heeft (CGVS, p.8). U kunt echter geen meer concrete feiten aanhalen waaruit zou blijken dat u actueel nog steeds door deze families zou worden gezocht of bedreigd (CGVS, p.9). U zou uw familie weliswaar gevraagd hebben naar verdere details, maar zij zouden u enkel hebben gezegd niet terug te keren (CGVS, p.8). U wijt uw onwetendheid aan uw ouders en broer die weinig informatie zouden hebben prijsgegeven. Dit is echter hoogst onwaarschijnlijk daar, mocht u deze dingen echt willen weten, u uw ouders en broer om een duidelijk antwoord had kunnen vragen en hierop had kunnen aandringen. Uw verklaring dat ze u niet alles willen zeggen omdat u een hartaanval hebt gehad biedt hiervoor geen afdoende verschuiving (CGVS, p.8). Zeker rekening houdend met het feit dat u een asielaanvraag heeft lopen en dat deze gegevens cruciaal zijn voor de beoordeling ervan. Overigens weet u niet of er na uw vertrek nog pogingen zijn gedaan tot bemiddeling (CGVS, p.9). Uw verklaring dat u er niet zou zijn en enkel God weet wat er aan de hand is, is verre van afdoend (CGVS, p.9). Mocht er enig geloof aan deze door u beweerde problemen met deze families kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou stellen accurate informatie hieromtrent te vergaren daar dit essentieel is, en zoals reeds werd opgemerkt, om uw vrees correct te kunnen inschatten.

U zou verder in 2003 een arrestatiebevel hebben gekregen uitgegeven door de ééngeworden PDK en PUK. U beweert dat dit document werd opgesteld omdat u ervan verdacht werd verantwoordelijk te zijn voor de moord op (S.) (CGVS, p.10). U echter gevraagd wat er precies in dat arrestatiebevel stond, dient u het antwoord schuldig te blijven en stelt dat uw neef u aangemaand had weg te gaan en dat u niets van politiezaken kent (CGVS, p.10). U weet niet met zekerheid in welke taal het bevel werd opgesteld en kunt slechts vermoeden dat het in het Koerdisch is geschreven (CGVS, p.10). U stelt het bevel één enkele maal te hebben gelezen toen uw neef dit kwam brengen. U logischerwijze gevraagd wat erin stond, stelt dat het een ander land is en dat het systeem helemaal anders is dan hier, wat bezwaarlijk een antwoord is op de aan u gestelde vraag (CGVS, p.10). Toen u vervolgens

werd gevraagd of u gedurende die zes jaar nooit de moeite had ondernomen om te verifiëren wat in het bevel stond, u had immers een kopie in uw bezit, antwoordt u laconiek dat u het niet nodig vond dit te lezen daar het niet zo belangrijk was en men ook niet alles moet weten in het leven (CGVS, p.10). Gezien u dit document belangrijk genoeg acht om uw asielrelaas te staven is het niet meer dan logisch dat u zich tot in detail over de inhoud zou informeren en de vaststelling dat u dit hebt nagelaten wekt dan ook de nodige verbazing.

Een dergelijke nonchalante houding kan totaal niet overtuigen en wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij voldoende inspanningen levert om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw vluchtrelaas.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u aangeeft problemen te hebben gekend met de families van (G.), (I.), (F.) en (S.). U legt echter tegenstrijdige verklaringen af over de families met wie de vete nog steeds 'hangende is' en de families met wie er geen problemen meer zouden zijn. U gaf in kader van uw eerste asielaanvraag op 10/01/2006 een eerste verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) betreffende uw problematiek; op 13/04/2006 gaf u een tweede maal een verklaring onder de vorm van een vragenlijst ter voorbereiding van uw gehoor ten gronde bij het CGVS (zie administratief dossier). Dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen op verschillende punten met elkaar tegenstrijdig zijn. In uw eerste verklaring (dd. 10/01/2006) geeft u aan dat u nog steeds problemen ondervond met de families van (S.), (F.) en (G.); maar dat er vrede gesloten werd met de familie van (I.) door middel van een huwelijk. In uw tweede verklaring (dd. 13/04/2006) beweert u echter dat er eveneens een bemiddeling tot stand kwam tussen u en de familie van (G.) door middel van geld en vrouwen en dat u enkel nog moeilijkheden kende met de families van (S.) en (F.). In uw huidige verklaring stelt u echter eerst dat u nog problemen kent met de families (F.), (G.) en (I.) (CGVS, p.7). U gevraagd naar de problemen met de familie (S.) stelt u geen problemen met hen te hebben gekend (CGVS, p.7). U stelt nogmaals uitdrukkelijk dat u nog steeds problemen kent met de families van (F.), (G.) en (I.) en dat er nog nooit een poging tot bemiddeling positief is uitgedraaid (CGVS, p.7). Dit in tegenstelling met uw eerdere verklaringen waarin u stelde zowel met de familie van (I.) als met de familie van (G.) tot een overeenkomst te zijn gekomen.

Wat betreft de bemiddeling met de families van (G.) en (I.) zoals u stelt in uw tweede verklaring van 13/04/2006 dienen eveneens de nodige opmerkingen te worden geformuleerd. Zo stelt u in uw tweede verklaring (13/04/2006) dat deze bemiddeling tot stand kwam omwille van (J.), uw hoofd van de PUK. U stelt er in 1997 ontslag te hebben genomen bij de peshmerga om bij uw oom te werken in de winkel. Echter, enkele PUK-verantwoordelijken (waaronder (J.)) zouden u hebben gevraagd terug te keren bij de peshmerga in ruil voor een bemiddeling tussen u en de families van (I.) en (G.). U accepteerde het voorstel, waarop ook een overeenkomst tot stand kwam door middel van geld en vrouwen. In uw huidige verklaringen stelt u echter in 1997 uit de Peshmerga te zijn gestapt en niet meer te zijn teruggekeerd (CGVS, p.11). U stelt bovendien dat zij wel hebben geprobeerd te bemiddelen, maar dat zij nooit een oplossing hebben kunnen vinden en u daarom uw wapen hebt neergelegd (CGVS, p.11). Deze door u nu afgelegde verklaringen zijn tegenstrijdig met wat u beweerde in uw tweede verklaring (zie supra) en zijn overigens ook in tegenstrijd met uw eerste verklaring van 10/01/2006 waarin u stelt in 2003 uit de peshmerga te zijn gestapt.

Daarnaast maakt u niet duidelijk welke familie verantwoordelijk is voor de dood van uw broer. In uw eerste verklaring stelt u dat de familie (S.) verantwoordelijk was voor de dood van uw broer (10/01/2006). U gaf als reden dat (S.) in 2001 werd vermoord, dat er valse beschuldigingen waren aan uw adres en dat de familie bijgevolg wraak op u wilde nemen. Daarom zouden zij in 2002 naar uw thuis zijn gekomen en u hebben beschoten, waarbij uw broer werd geraakt (verklaring 10/01/2006). Ook in uw tweede verklaring duidde u de (S.) familie aan als schuldige. In uw huidige verklaringen draait u echter de rollen om en verklaart u ten eerste dat er met de familie (S.) nooit een ruzie of een vechtpartij of dergelijke is geweest (CGVS, p.7). U verklaart verder dat er met de familie (G.) een soort van verzoening is geweest omdat jullie beide lid waren van de PUK, maar dat zij u in 2002 onder vuur hebben genomen en uw broer hebben vermoord (CGVS, p.7). Toen u werd gevraagd welke families u tot op heden nog bedreigen stelt u enkel dat de familie (G.) en (F.) u nog bedreigen (CGVS, p.9). U gevraagd of de familie van (I.) u niet meer bedreigt, stelt u nu dat zij in 2002 uw broer hebben doodgeschoten (CGVS, p.9). U vervolgens gevraagd welke familie nu eigenlijk verantwoordelijk was voor de dood van uw broer, stelt u nu dat het om de familie (F.) ging. Daar helemaal niet duidelijk was wie nu verantwoordelijk was, werd u nogmaals gevraagd welke familie

effectief verantwoordelijk was. U verklaart dat ze nog steeds niet zeggen wie uw broer heeft vermoord, maar dat u drie mensen heeft gezien en die waren van de familie (I.) (CGVS, p.10). Later in het gesprek werd u gevraagd waarom u in eerdere verklaringen had aangegeven dat de familie van (S.) verantwoordelijk was voor de dood van uw broer. Nu verklaart u dat u het niet 100% zeker bent, maar dat het ofwel de familie (S.) of de familie (F.) was (CGVS, p.12). Deze incoherenties doen verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

De documenten die u ter staving van uw relaas voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs, identiteitsdocument en lidkaart van een humanitaire organisatie tonen enkel uw persoonsgegevens en interesses aan, elementen die door het CGVS momenteel niet worden betwist. Uw document met betrekking tot uw gevangenschap heeft op zich geen betrekking op de door u aangehaalde problemen die zich zouden hebben voorgedaan na uw gevangenschap. Van uw arrestatiebevel kunt u enkel een kopie voorleggen waarvan de authenticiteit geenszins valt te achterhalen. Er dient eveneens te worden benadrukt dat aan de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten slechts geloof kan worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen, wat gezien bovenstaande observaties echter niet het geval is.

Voor de beoordeling van medische elementen, u legt een medisch attest neer, dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept aangaande het statuut van vluchteling een schending in van de materiële motiveringsplicht. Hij haalt artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en rechtsleer dienaangaande aan en toetst zijn situatie aan de criteria zoals bepaald in voornoemd artikel.

Aangaande het gebrek aan specificaties en interesse en de tegenstrijdigheden en incoherenties wijst verzoeker erop dat hij in februari 2008 slachtoffer werd van ernstige geweldpleging. Hij werd op het hoofd geslagen met een sangriaafles, liep een rotsbeenfractuur en schedelbasisfractuur op en kreeg een epileptische aanval. In de gerechtelijke procedure werden deze verwondingen omschreven als zeer ernstig. Hij heeft ingevolge deze aanval tot op heden nog steeds hinder aan zijn geheugen en redeneervermogen. Dit verzwakte geheugen en redeneervermogen van verzoeker, die reeds hartpatiënt was, verhinderen hem om een coherent verhaal te schetsen.

Verzoeker stelt dat zijn eerste asielaanvraag nooit inhoudelijk werd beoordeeld doch een negatieve uitkomst kende op basis van procedurele oorzaken. Niettemin dienen zijn aanvankelijke verklaringen (bij de eerste asielprocedure) ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS ook op heden als uitgangspunt te worden genomen. Deze geschieden immers op een tijdstip waarop hij nog geen hoofdletsel had opgelopen. Verzoekers raadsman vermeldde de geweldpleging tijdens het gehoor zodat het CGVS zich op meer diende te baseren dan op hetgeen hij vertelde tijdens dit gehoor.

Verzoeker is na afloop van het gehoor bij het CGVS in het bezit gekomen van een aantal documenten die zijn asielaanvraag kunnen ondersteunen. Het gaat om de overlijdensattesten van zijn broer, oom en neef, respectievelijk gestorven in 2002, 1997 en 1997. "Deze waren zeer lange tijd onderweg met de internationale post vanuit Irak". Verzoeker stelt de originelen te zullen neerleggen op de terechtzitting.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal motiveert op grond van de stukken van het dossier met recht dat verzoeker (i) niet bleek te weten of zich gedurende de vijf jaren na zijn vertrek uit Irak aldaar nieuwe gebeurtenissen hebben afgespeeld betreffende de door hem aangehaalde problematiek en evenmin kon aangeven of er na zijn vertrek nog pogingen werden gedaan tot bemiddeling (ii) niet op de hoogte bleek van de inhoud van het nochtans door hem zelf ter staving van zijn herhaalde asielaanvraag neergelegde arrestatiebevel en klaarblijkelijk geen moeite had ondernomen om te verifiëren wat in dit bevel staat. De bestreden beslissing motiveert daarbij terecht dat dergelijke nonchalante houding in hoofdte van verzoeker wijst op een gebrek aan interesse voor zijn eigen situatie en de door hem ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze relativeert. Van een kandidaat vluchteling kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en situatie in zijn land van herkomst.

De commissaris-generaal motiveert eveneens met recht dat verzoeker (i) herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de families waarmee hij al dan niet nog problemen zou ondervinden (ii) herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de bemiddelingspogingen die in het kader van zijn problemen zouden zijn ondernomen (iii) verscheidene malen frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de familie die verantwoordelijk zou zijn voor de dood van zijn broer.

Verzoeker betwist de vaststellingen aan de grondslag van de bestreden beslissing niet, doch tracht deze te vergoelijken door te verwijzen naar zijn medische problemen. Meerbepaald zou hij tot op heden geheugenproblemen ondervinden en zou zijn redeneervermogen zijn aangetast door de geweldpleging waarvan hij in februari 2008 het slachtoffer werd. Ingevolge hiervan zouden zijn verklaringen, afgelegd tijdens de eerste asielprocedure, moeten dienen als uitgangspunt. Ter staving brengt verzoeker een aantal stukken neer betreffende de correctionele procedure die in dit kader werd gevoerd en waarin hij zich burgerlijke partij stelde. Verzoeker gaat in zijn betoog vooreerst volledig voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing niet enkel tegenstrijdigheden worden aangehaald tussen zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn tweede asielaanvraag en deze zoals afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag of tussen zijn opeenvolgende verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn tweede asielaanvraag, doch tevens terecht vaststelt dat hij ook gedurende zijn eerste asielprocedure onderling tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. De door verzoeker in dit verband neergelegde stukken bevatten bovendien nergens enige aanwijzing dat hij op heden nog geheugenproblemen zou kennen tengevolge van de verwondingen die hij in 2008 heeft opgelopen. Integendeel blijkt hieruit dat het medisch verslag van deskundige Dr. D.M., zoals door verzoeker geciteerd in zijn aangepaste nota burgerlijke partijstelling, uitdrukkelijk stelt: *“na vermoedelijk een initiële tijdelijke werkonbekwaamheid van meerdere weken worden geen ongeschiktheden van welke aard dan ook verwacht”* (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 5, p.2). Verzoeker brengt geen medisch attest bij waaruit blijkt dat hij geheugen- of andere problemen zou kennen die hem ervan weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor bij het CGVS op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat verzoeker in staat

bleek precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen (administratief dossier, stuk 3). Gelet op het voorgaande vormt het loutere feit dat verzoeker in 2008 slachtoffer is geweest van geweldpleging geen afdoende verklaring voor de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen.

Verzoeker betwist de pertinente en terechte motivering aangaande de neergelegde documenten niet. De commissaris-generaal motiveert met reden dat zijn nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en lidkaart van een humanitaire organisatie enkel persoonsgegevens en interesses aantonen. Wat betreft de neergelegde kopie van het arrestatiebevel, waarvan bij het verzoekschrift nogmaals een kopie wordt gevoegd, stelt de commissaris-generaal, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, terecht vast dat de authenticiteit hiervan niet kan worden nagegaan. Tevens werd reeds hoger vastgesteld dat verzoeker niet op de hoogte bleek van de inhoud van dit document en zich klaarblijkelijk niet de moeite had getroost zich hieromtrent te informeren, hetgeen de authenticiteitwaarde ervan manifest ondermijnt. Voorts worden het arrestatiebevel en het bewijs van gevangenschap, zoals de bestreden beslissing terecht aanhaalt, geenszins aangevoerd in het kader van een geloofwaardig relaas. Ten aanzien van het bewijs van gevangenschap wordt tevens terecht opgemerkt dat dit op zich geen betrekking heeft op de aangehaalde problemen. Hierbij dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker evenmin op de hoogte bleek van de gegevens zoals vermeld op dit bewijs van gevangenschap. Hij verklaarde immers dat hij dit één jaar voordat hij 'Kurdistan' verliet, in december 2003, deze kaart liet opmaken (administratief dossier, stuk 3, p.5), terwijl de neergelegde kaart werd uitgereikt op 15 oktober 2010. Het voorgaande werpt de nodige twijfels op bij de authenticiteit van dit stuk. Dit klemt nog des te meer daar de kwestieuze kaart werd opgesteld in gebrekkig Engels en zowel de datum van gevangenneming als de datum van vrijlating een fout bevat (16/3/985, respectievelijk 16/9/988) (ibid., stuk 11: documenten).

De documenten die door verzoeker, benevens de reeds hoger besproken stukken, bij het verzoekschrift worden gevoegd zijn niet van die aard dat zij zijn teloorgegangene geloofwaardigheid kunnen herstellen. Nog daargelaten dat hij geenszins aannemelijk maakt dat hij de overlijdensattesten van zijn familieleden niet eerder kon voorleggen gelet op het feit dat deze reeds jaren geleden zouden zijn overleden, dient te worden opgemerkt dat deze attesten niet worden vergezeld door een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat zij overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in aanmerking worden genomen. De aanvraag tot machtiging van verblijf, door verzoeker ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vertoont geen relevantie voor onderhavige procedure.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Zij wordt gedragen door in rechte en in feite aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3. Verzoeker stelt dat aan hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is van oordeel dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c). Het CGVS verwijst naar informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie kan worden aangetroffen in het administratief dossier, doch motiveert daarbij gebrekkig aangezien nergens concrete toelichting wordt gegeven bij de stukken waarnaar het verwijst. Verzoeker verwijst naar zijn feitenrelaas en stelt dat hij, gelet op de *"algemene gekende onrustige situatie"* en de specifieke bedreigende situatie in zijn hoofde aanspraak kan maken op het statuut van subsidiaire bescherming.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de feiten aan de grondslag van zijn asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.3. gedane vaststellingen.

Verzoekers verwijt dat nergens concrete toelichting zou worden gegeven bij de stukken waarnaar de commissaris-generaal verwijst kan niet worden aangenomen. De commissaris-generaal stelt immers in duidelijke bewoordingen dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aangezien,

zoals blijkt uit de informatie waarvan een kopie in het administratief dossier werd opgenomen, de situatie aldaar niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt is opgenomen in het administratief dossier (stuk 12: landeninformatie) en verzoeker brengt niet het minste element bij dat aan deze informatie afbreuk zou kunnen doen. Derhalve blijft de motivering op dit vlak onverminderd overeind.

In acht genomen hetgeen voorafgaat toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS